

I like America and America likes Me BENJAMIN VERDONCK FOTO NIEUWPOORTTHEATER

VERBOVEN: Dat was misschien een beetje onze fout vorig jaar... dat de dingen te veel bij dat concept bleven. Daar hebben we dan ook onze lessen uit getrokken.

OPSOMER: Ik weet dat jij dat vindt, maar ik denk dat het zo moet, dat je aan dit soort project niet rechtoe rechtaan begint. Je hebt een incubatieperiode nodig. Je moet de ploeg hebben, je moet de makers hebben, en op de *State of Waste* kwam dat allemaal voor de eerste keer samen. Als je even de conceptuele fase uitsluit zou je kunnen zeggen dat we bij de *State of Waste* begonnen zijn.

JOON BILCKE: Om even terug te komen op je beeldspraak: als de mensen vorig jaar voor het raam bleven staan, zijn ze nu binnengekomen... Dat is het grootste verschil tussen de *State of Waste* vorig jaar en de *Potlach Parties* die we nu organiseren. Waar we vorig jaar vooral bezig waren met de vraag 'Hoe kunnen we het proces hier opstarten? Hoe kunnen we hierbij de juiste artiesten betrekken?', hebben we dit seizoen ook een volgende stap kunnen zetten: 'Hoe kunnen we daarbij een publiek betrekken?' Nog meer dan vorig jaar niet louter en alleen in termen van informeren en werven, maar ook in termen van meenemen in dat proces. Je neemt

het publiek letterlijk mee naar de Visserij, waardoor je de verbanden ook voor het publiek toegankelijk maakt.

[Machine Centered Humans] en Dorkbots

OPSOMER: Het multimedia-onderzoek in het Nieuwpoorttheater, de *[Machine Centered Humans]*, beantwoordde perfect aan wat we ervan verwachtten: iets 'in gang steken', iets ontwikkelen. In het tweede jaar willen we dat onderzoek versterken, maar ook de output ervan even sterk houden, want op de *[Machine Centered Humans]* zijn behoorlijk veel mensen afgekomen. Dit jaar zijn dat de *Dorkbots* geworden, met de bedoeling om volgend jaar... maar misschien moet ik het daar niet over hebben, want dan wordt het waarschijnlijk helemaal Chinees (*lacht*). Hetzelfde hebben we gedaan met de zogenaamde *Vliegende Bladen*: de onderzoekers op een zeker moment verzamelen, een forum geven. Maar dat heeft zich pas echt uitgekristalliseerd in de *State of Waste*, vandaar dat ik dat nu het 'begin' noem. De *Vliegende Bladen* waren een mobilisering van mensen, maar een mobiliseren met de bedoeling een proces op te starten, om het volgende

jaar nog een stap verder te kunnen zetten, zodat we in het derde en het vierde jaar het kunstencentrum als geheel een ander karakter kunnen meegeven. Het openbaar onderzoek het kunstencentrum laten herijken of herprogrammeren, dat is het project waarmee we bezig zijn. BILCKE: Jan de Pauw, Lieven Menschaert en Guy van Belle, die de *[Machine Centered Humans]* en nu de *Dorkbots* belichamen, zijn met een medium bezig dat per definitie internationaler is. Ik heb het gevoel dat zij, omdat zij een kleinere groep vormen met een nieuw ding, vlugger vooruit schuiven dan wij. Wij gaan trager.

VERBOVEN: Dat kwam ook omdat wij nog niet ver genoeg stonden met het openbaar onderzoek. Daarom begonnen we de *Vliegende Bladen* in te vullen, begonnen we te programmeren, en dat ging lijnrecht in tegen wat we wilden doen.

OPSOMER: Jan, Lieven en Guy nodigden andere mensen uit en realiseerden rond een aantal onderzoeksgegevens presentaties. De nieuwe naam, *Dorkbot*, sluit aan bij een internationaal netwerk van multimediatechnici, www.dorkbot.org. Zij hebben dus eigenlijk op hun eigen manier een internationaal kunstencentrum gecreëerd. Door allianties aan te gaan met andere onderzoekers wordt de naam *Dorkbot* een Internationale - iets wat we volgend jaar met 'Potlach' ook gaan proberen. Ik denk dat het verhaal van Jan, Lieven en Guy er één is dat de artistieke mogelijkheden in de multimediatechnologie onderzoekt. Die nieuwe media zijn bij uitstek trendgevoelig en commercieel, en daar zijn Jan, Lieven en Guy 'ook niet vies van', ook al zijn daar vele discussies over. Zij bespelen in het Nieuwpoorttheater zonder twijfel de meest trendgevoelige component: een technologische omgeving die vaak compleet is blootgesteld aan recuperatie. Toch stellen zij als hoofdopdracht voor zichzelf de speelvloer centraal. Ik haal hier Jan even aan: 'Wij zouden met ons multimedia-onderzoek eigenlijk moeten uitkomen bij een betrokkenheid van het publiek, maar op een andere manier en via een vloer... dus niet via het scherm... dus van scherm tot vloer.' Daar vind ik de naïviteit in terug die voor mij heel belangrijk is. Ik heb persoonlijk altijd een soort angst gehad voor dat enorm technologisch arsenaal dat de menselijkheid ergens ook doet verdwijnen. Daarom vind ik het zo'n uitdaging om die naïviteit ook daar te formuleren.

BILCKE: We zitten nu sowieso in een tijd waarin iedereen zich de vraag stelt 'Hoe krijgen we